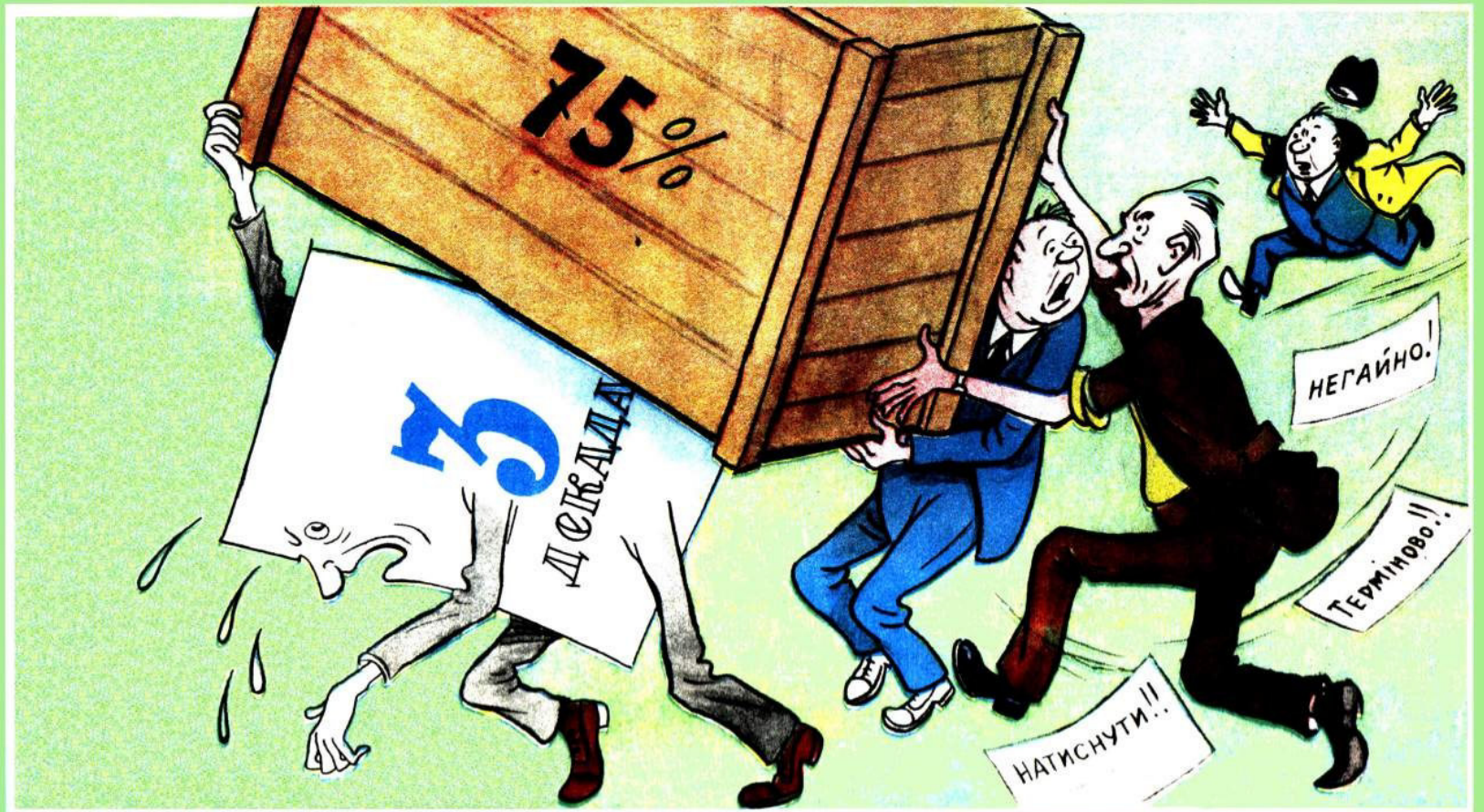
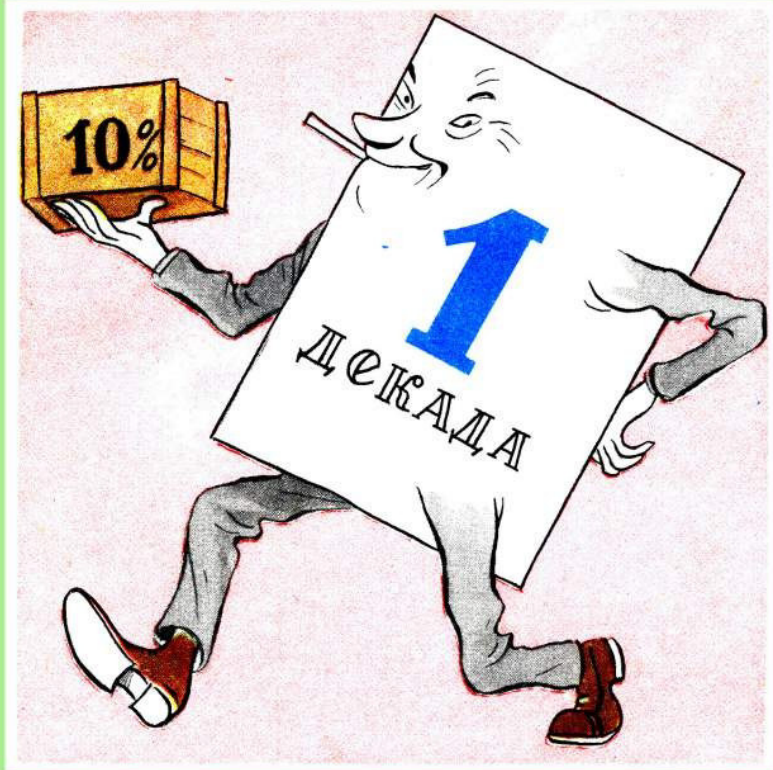

п е р е щ ь

«...Ще й тепер багато підприємств працюють ривками, майже половина продукції місячної програми ними випускається в третій декаді».
(З доповіді тов. Г. М. МАЛЕНКОВА на XIX з'їзді КПРС.)

Здоровенькі були!

Лист керівникам Яблунівського району,
Чернігівської області.

Не знаю, мої дорогі і шановні, кому з вас першому і кланялись. Всі ви в однаковій мірі заслужили на мою увагу, про всіх вас однакова слава докотилася аж до мене. Тому не буду шикувати вас для поздоровної церемонії ні за чинами, ні за алфавітом.

Так ото всім одразу і вигукую:

— Здоровенькі були, товариші керівники Яблунівського району! Як живете? Як розгортаєте гостру критику й самокритику, щоб вплинути, нарешті, на отих упертих неплатників сільськогосподарського податку, які й досі тягнуть ваш район назад?

Вірю, що важко вам, мої дорогі й шановні! Бо неплатників чимало. Та ще й такі вони, що спробуй на них вплинути!

Хай спробує, наприклад, вельмишановний голова виконкому районної Ради т. Вернигов викликати до кабінету неплатників: свого заступника т. Уварова, своїх завідуючих відділами тт. Юшку, Самусенка, Резникова, Киричка, Тарабукіна, Погорілого, Скрипченка, Бурмака і Гавриша. Хай тільки т. Вернигов спробує сказати їм: «Ви чого ухилияєтесь? Ви чого ні копійки сільгосподатку не сплатили?!» Ті винувато посміхнуться і промовлять хором:

— Нам просто незручно було вас переганяти, дорогий Олександр Андрійовичу. Ви ж із своїх 517 крб. ще теж ні копійки не внесли. Як ви, так уже й ми...

Хай, скажімо, спробують районний прокурор т. Поленишев, слідчий т. Тучин і районний суддя т. Писарева завести судову справу на таких неплатників сільськогосподарського податку, як начальник районної міліції т. Пастушенко чи райвоенком т. Щербанков!

Начальник міліції крикне у телефон:

— Якщо ви заведете справу на мене, то я заведу на всіх вас! Ясно? Сплатить раніше самі податок! Зрозуміло?

Співчуваю вам, дорогі яблунівські керівники! Справді нелегко вам умовляти неплатників. Кажуть, що секретарі райкому партії тт. Калінін, Демидов і Любін уже з ніг валяться, так їм скрутно доводиться. З одного боку — дзвонять їм з області: «Чому район зриває сплату сільгосподатку?». З другого боку — треба щодня вести роз'яснювальну роботу серед таких несвідомих неплатників, як керуючий районним банком т. Гончаренко, як начальник контори зв'язку т. Шашко, як уповноважений Міністерства заготівель т. Баклажко, як голова райспоживспілки т. Сизих, як секретар райкому комсомолу т. Швед. З третього боку — у їхніх приймальнях щодня чергує невідступний фінагент, який так і пантрує перестріти і спитати: «Може, сьогодні вже, дорогі товариші Калінін, Демидов і Любін, внесете сільськогосподарський податок?». Хоч бери та справді діставай гаманця і плати йому.

Дуже тяжко боротися вам з неплатниками! Ох, і тяжко!

Коли я довідався про це, то вирішив негайно допомогти вам. Дай, думаю, подзвоню редакторів яблунівської районної газети Петрові Юхимовичу Кошелю. Хай він гострим словом сатири ударить по тих, які чомусь вважають, що існує дві державні дисципліни: одна для всіх, а друга — спеціальна — тільки для керівників Яблунівського району. Хай, думаю, висміє їх у газеті, незважаючи на особи, і т. д.

Але... виявилось, що і редактор районної газети т. Кошель теж належить до впертих неплатників!

Тому і пишу сам.

Пишу і ще раз гукаю:

— Здоровенькі були, яблунівські керівники-неплатники! Як це воно так сталося?

Чи не соромно вам, питаю? Такий мій привіт вам од широго серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Дмитро Білоус

ОБТЯЖЕНИЙ РОДИНОЮ

Давненько вже в директорах сидить Ілля Родак, — очолює «Райкооптах», Чи то «Райкудудак».

Про штат піклується Родак, Недосипа ночей: У штат приймається не всяк, — Подай своїх людей.

— Дружина, — зважує Родак, — Друг, відданий навкі. Дружину в свій «Райкудудак» Пристроїв ще торік.

Або шуряк — це ж, як не як, Теж не фітілька вам. Черкнув Родак — і вже шуряк У нього перший зам.

Ілля Овсійович Родак Ще й незрінаний зять. Недавно він в «Райкудудак» Рішив і тещу взять.

Все ті ж обличчя перед ним — Не розбере ніяк: Чи перед ним це власний дім, Чи це «Райкудудак».

Вназівку тещі дати хотів, А вийшло — наче звіт. Дала йому таких чортів, Що закрутився світ.

Догану мав оголосити, — Піднявся тарарам. Як заходила голосити, — Виходить, винен сам.

Бо горло в тещі — наче дзвін, І мов коса — язик. Забув Родак — керує він, Чи теща керівник?

І так із тещею удвох Накерував Родак, Що, й не розцівши ще, засох Його «Райкудудак».

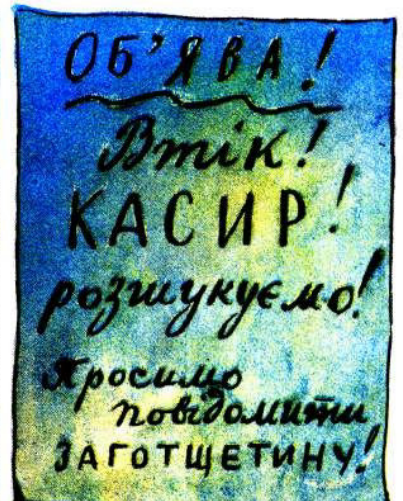
Недобра слава скрізь пішла, І на «керівника» Добряча теж знайшлась мітла — Прогнали Родака.

Додому сунеться Родак, А теща: «Куд-куди?! Прогнав тебе «Райкудудак», — Так і від нас іди!».

НЕВЕСЕЛА ТРИЛОГІЯ

Мал. Л. КАПЛАН

Знайшли!

«Затиск критики є тяжким злом».
(З Статуту Комуністичної партії Радянського Союзу).

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ПРИЇЗДИТЬ У КАХОВКУ!

...Люди, які першими приїхали на будову, розповідають про себе іноді так, ніби то вони висадилися були на безлюдному острові, де ніколи не ступала нога людська.

Це романтично, але не зовсім точно. Були люди на Каховці і до появи перших будівельників. До того ж археологічні розкопки під Каховкою показують, що ще сімнадцять століть тому над Конкою існувало місто наших далеких предків.

І все ж нам пощастило знайти в Каховці місце, на яке не ступала нога... артистів київських театрів. Це місце височіє над Дніпром і називається сценою Каховського театру.

На цьому місці виступали артисти Херсонської, Миколаївської і Закарпатської філармоній, Московського театру кіноартиста, Сталінського драматичного театру, Молдавського музично-драматичного театру, Львівської капели «Трембіта», оркестру народних інструментів Узбецької РСР, Кримського лялькового театру, Станіславського гуцульського ансамблю пісні й танцю. Тільки київських артистів тут не бачили! Очевидно, від Ленінграда й Ташкента до Каховки ближче, ніж від Києва...

Знайшли ми в Каховці й місце, на яке не ступала нога працівників Комітету в справах фізкультури та спорту УРСР. Це — новий каховський стадіон. На молодіжну будову, де — тисячі фізкультурників, яхт-клуб, хороша футбольна команда, комітет не послав жодного кваліфікованого тренера. А хороших тренерів, якби вони приїхали на постійну роботу в Каховку, будівельники буквально на руках носили б. Їм, як казав В. Маяковский, «дали б усе, від любові до кваргир!»

Так залишається обійденою і друга культура — фізична.

Не ступала тут нога і працівників Комітету в справах культосвітніх установ УРСР. У Каховці є десятки хороших гуртків, а кваліфікованих керівників для них нема. Тож не випадково тут на огляді художньої самодіяльності, між іншим, на сцену виходила і дама без камелій, яка, ламаючи руки, виводила: «Дышала ночь восторгом сладострастья...»

Є в цьому допотопному романсі одне дуже характерне місце. Коли співачка виводила: «Я вас ждала с безумной жаждой счастья», нам здалося, що адресує вона ці слова Комітетові в справах культосвітніх установ. Його допомоги насамперед чекає чудесна, талановита самодіяльність будівельників Каховської ГЕС.

Так, є ще дуже багато відповідальних, високооплачуваних ніг у Києві, які чомусь не хочуть ступати на каховську землю.

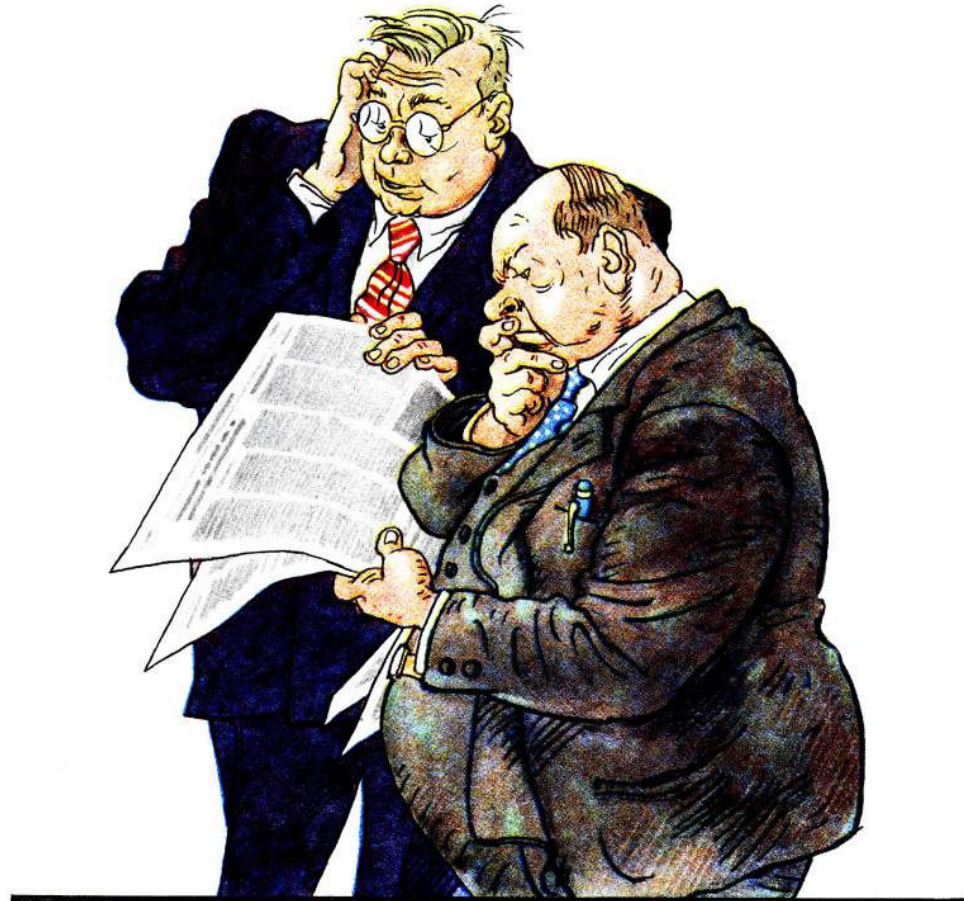
До речі, мусимо сказати, що основні вулиці Нової Каховки вже заасфальтовано, ходити ними дуже приємно!

З нетерпінням чекає велика будова київських артистів, фізкультурників, культосвітпрацівників. Ніби спеціально для них у Новій Каховці, там, де навесні ще були силучі піски, висаджено тринадцять тисяч дерев, дев'яносто тисяч декоративних кущів і шість тисяч квадратних метрів квітників. Вистачить квітів і на букети при зустрічі, і на те, щоб засипати артистів на сцені...

А поки що — букети є, а артистів нема. Приїздить у Каховку, товариші!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Нова Каховка.

— Затискувати критику не можна, глушити теж не можна... То як же з нею боротися?!

САМ У СЕБЕ СВОЮ ВЛАСНУ...

Мали будувати шлях з Умані на Ладижинку. Дуже з того раділи ладижинці, бо районний центр Ладижинка знаходиться за 25 кілометрів од Умані і в негоду тяжко доводиться ладижинцям, — ні проїхати, ні пройти. Трудящі Ладижинського району взяли найактивнішу участь у будівництві шляху і в 1951 році заготовили 1890 кубометрів каменю і 2457 кубометрів жорстви.

У зв'язку з тим, що ці матеріали лишилися невикористаними, Головне шляхове управління УРСР наказало Уманській машинно-шляховій станції № 6 передати їх Ладижинському райшляхвідділові, при

тому матеріали, заготовлені й вивезені на трасу ладижинцями, наказано було передати безплатно.

Машинно-шляхова станція виконала наказ управління, передала матеріали безплатно.

А потім думала-думала та й надумала: — А чому не заробити?

І прислала ладижинцям рахунок на 60 тисяч з гаком.

Вийшло так, що ладижинці самі камінь заготовили, самі його вивезли і самі ще за це повинні платити гроші уманській станції.

Достеменнісінько, як у того гоголівського Солопія Черевика, що сам у себе свою власну кобилу вкрав.

Тільки ладижинці не вкрали, а самі в себе свої власні будівельні матеріали, виходить, повинні купити.

Річний бюджет Ладижинського районного шляхового відділу становить 73.000 крб.

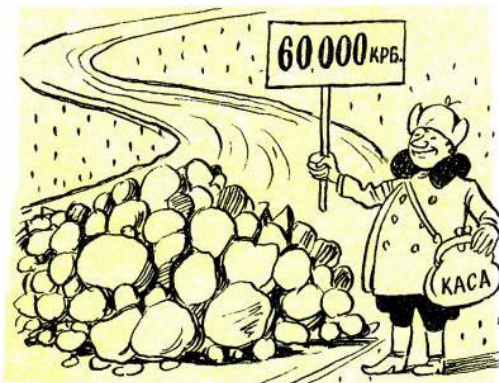
Віддай, виходить, гроші і вишай замок на шляхвідділ — існувати нема чим!

Ладижинці платити, звичайно, відмовились.

Машинно-шляхова станція негайно ж пише скаргу до Державного арбітражу при Раді Міністрів УРСР: ось ми вас, мовляв, провчимо!

І арбітраж вирішив підтримати станцію.

Куди вже дивились там, ухваливши таке рішення, не відомо.

О. В.

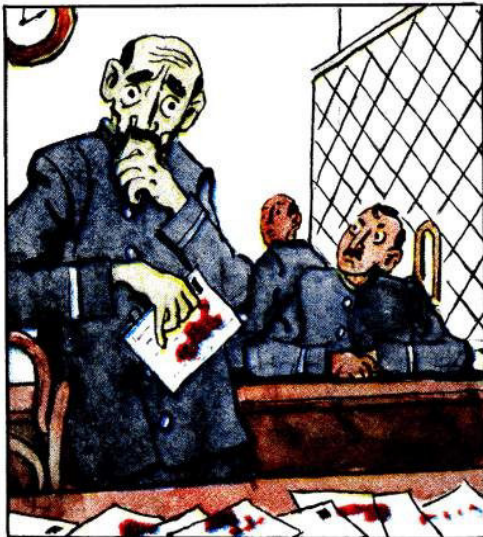
У ЧЕТВЕРТОМУ відділенні Анкарського поштамту сталася дуже звичайна пригода: один із чиновників перекинув чорнильницю і залив чорнилом частину кореспонденції. На це ніхто не звернув би уваги, якби серед листів, на біду чиновника, не виявився один, адресований якомусь Гаррі Джонсону, радникові при... В тім то й справа, що не можна було розібратися, де саме працював цей Гаррі — проклята чорнильна пляма закрила собою всю адресу. Не було адреси й відправника.

У старого чиновника, який вісімнадцять років трясся всім лахміттям за службу, у нещасного Махмеда-Алі, все похололо. Ще півбіди було б, коли б він зіпсував простого листа. Той лист полетів би у перший же кошик. Але цей лист був рекомендований і треба було його доставити за всяку ціну, тим більше, що адресувався він, як видно, великій птиці.

— Ну, що ж, — сказав Махмед, витираючи рукавом холодний піт з лоба. — Попрошу пробачення у пана, попрошу пробачення...

Він зайшов до сусідньої кімнати, до чиновника, який реєстрував рекомендовані листи, і попросив відшукати адресу...

— Жаль, Махмеде, — відповів той. — Ми запишемо до книги тільки номери листів й імена адресатів... Адреси не запишемо.

Махмед повернувся на своє місце. Вигляд у нього був такий, що сусіди по роботі аж головами похитали.

— Тобі нічого боятися, — сказав йому один з них. — Якщо цей пан — американський радник, ти його знайдеш. Можна ж запитати в американському посольстві.

— Боронь, боже! — прошептав Махмед. — Що ти таке сказав?

— Добре, тоді запитай у поліції. Там є картотека на всіх іноземців.

— Бог з тобою! — жажнувся Махмед. — Ніколи нога моя там не буде...

— Знайдеться твій американець, — сказав сухенький дідусь з відділу посилок. — Коли він радник, шукайте його по міністерствах.

— Спасибі на добрім слові.

Але справа була набагато важчою, ніж думав той дідусь.

Першого ж дня лист обійшов півдесятка міністерств. Виявилось, що всі вони оццасливлені присутністю цілого натовпу американських радників. Знайдено було дев'ять радників Джонсонів, але, на жаль, не Гаррі, і п'ятнадцять радників Гаррі, але не Джонсонів.

Другого дня лист перейшов до інших листонош і відвідав з ними ще півдюжини міністерств, в яких американська допомога була розсилана ще щедрішою

Спас ЙОНЧЕВ

рукою. Але результат не був кращим — радників Гаррі було зустріто чотирнадцять чоловік, а радників Джонсонів — тринадцять. Радника Гаррі Джонсона так і не знайшли.

Наступного дня справа повернула зовсім на інше. У воєнному міністерстві виявилось аж п'ять Гаррі Джонсонів. Перший з них розірвав конверт, прочитав і сказав: «Цікаво, я до такого не додумався б»... Потім заявив, що лист його не стосується. Лист пішов по руках інших Гаррі Джонсонів, але й ті заявили, що лист адресовано не їм.

У міністерстві поліції на перевірку імен заокеанських радників пішло всього чверть години. Там було тільки три Джонсо-ни. Всі вони дуже сердилися, що лист розпечатаний, один з них побив листоношу, другий вирвав нещасному бородавку

над вухом, але потім всі троє сказали, що до листа не мають ніякого відношення.

— О, алаах! Де ж мені його шукати? — простогнав на сьомий день Махмед, розгублено дивлячись на пожмаканий конверт. — Листоноші обійшли всі міністерства, всі банки, всі акціонерні товариства, всі імпортно-експортні контори, але адреса так і не знайшли... Виженуть мене...

Порятунок прийшов так само несподівано, як і лихо. Вночі Махмеда осінила проста, але спасенна думка — знайти перекладача.

Насвітанку він уже барабанив у хвіртку свого небожа, дуже начитаного хлопчини.

— Аман, благаю тебе, прочитай цього листа, — закричав Махмед, вбігаючи до кімнати.

Небіж сердито подивився на раннього гостя, але листа взяв.

«Джонсон, — писав представник нью-йоркської фірми «Х. Б. Х.» по Середземномор'ю і Близькому Сходу своєму уповноваженому в турецькій столиці. — Заїхав я на часинку в Анкару, їдучи в Сірію. Ти — теля, але, на щастя, і всі останні не розумніші. Два місяці минуло з того часу, як я послав тебе в Туреччину, і ти досі не помітив, що в цій симпатичній країні дуже висока смертність. Невже не розумієш, який це бізнес, хлопчику мій? Тільки вчора я почув про це від одного головного ходжі при Вакуфі (вищій церковній установі). І, уяви собі, — досі всі наші американські земляки байдуже обходять той факт, що турків, які дуба врізали, все ще ховають в домовинах турецького виробництва — дешевих і простих! Це мене просто образило, слово честі. Головне, що в села навіть такі домовини не потрапляють. Там використовують якісь грубі корита, на які культурній людині дивитись страшно. Де повага до мертвих? Я так і ходжі сказав про це, довго докорував йому — і він прийняв від мене з вдячністю аванс в 500 доларів. Він тебе знайде і зробить радником у матеріальних справах при Вакуфі. Головне, щоб ти морально підтримував його і інших ходжів, відпускаючи їм належні винагороди. Чини так, доки всі турецькі ходжі за спеціальним розпорядженням не почнуть переконувати віруючих в тому, що слід обов'язково купувати пристойні домовини, тобто домовини, масовий випуск яких ти повинен організувати по всіх кутках країни.

Додаю відповідну інструкцію.

УІНДСАІ.

П. С. Мусив писати тобі, бо не дочекався твого повернення із Стамбула. Мабуть, знов загуляв там з ханімами *)».

— Собаки! — процідив крізь зуби небіж і розірвав на шматки листа. — Куди тільки не пролазять ці Джонсо-ни.

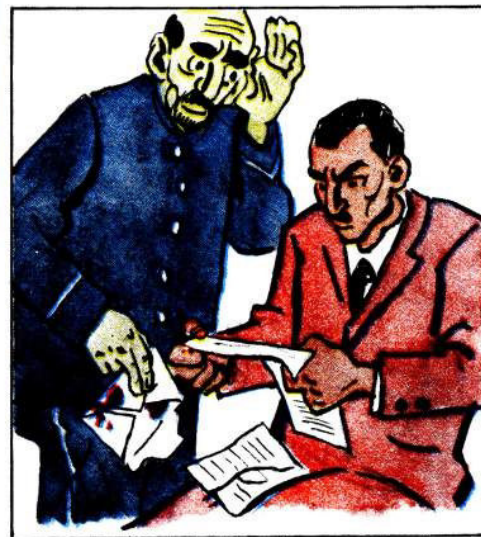
— Що ти зробив? — крикнув переляканий Махмед і кинувся підбирати клапти.

— Облиш, — сказав небіж. — Ти хочеш допомогти їм робити домовини для нас?.. Потім, подумавши, додав:

— А втім, хай роблять, знадобляться для них самих!

Переклад з болгарської.

*) Заміжні туркені.

Ілюстрації В. ЛИТВИНЕНКА

1. УРОК ІСТОРІЇ

В XI столітті Англія зазнала спустошувальної навали норманнів.
(З підручника історії).

Учитель розказував дітям у школі:
«В наш край із чужої землі
Норманни з'явилися. Тяжкої неволі
Зазнали старі і малі.
На наші оселі, ліси і поляни
Ліг пагубний жак темноти...
Чого тобі, Джон?..»
— А в ті роки норманни
Прийшли, щоб нам теж... допомогти?..

2. АМЕРИКАНСЬКІ РЕКОРДИ

Щодня в Америці у них
Росте рекордів список:
Той випив пива більше всіх,
Той з'їв колу сосисок.

Один — рекорд зубами взяв:
Прогриз осліві холку,
Другий — найшвидше розшукав
У скирті сіна голку.

Той чеше румбу довше всіх
На голові з підносом,
Той лізе рачки і горіх
На «фініш» гилить носом...

У пресі США подібний спорт
Рекламують невгамовно.

Найвищий дурості рекорд —
За ними, безумовно!

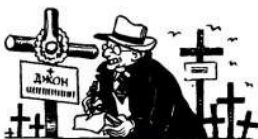
3. МЕРЦІ ГОЛОСУЮТЬ

Під час виборів у США
до списків виборців часто
заносяться так звані «привиди»,
тобто покійники, імена яких
буквально списуються з
могильних хрестів.

Як був живим, Джон Сміт-бідняк
Голосувати не міг,
Бо цензу він не мав — тож так
Помер і в землю ліг.

З тих пір покійний тридцять літ
Лежить під тінню лип...
Та ось — біля могили слід
Якийсь залишив тип.

Той тип пробрався неспроста
З блокнотом між хрестів —
Щоб Джона прізвище з хреста
У списки занести.

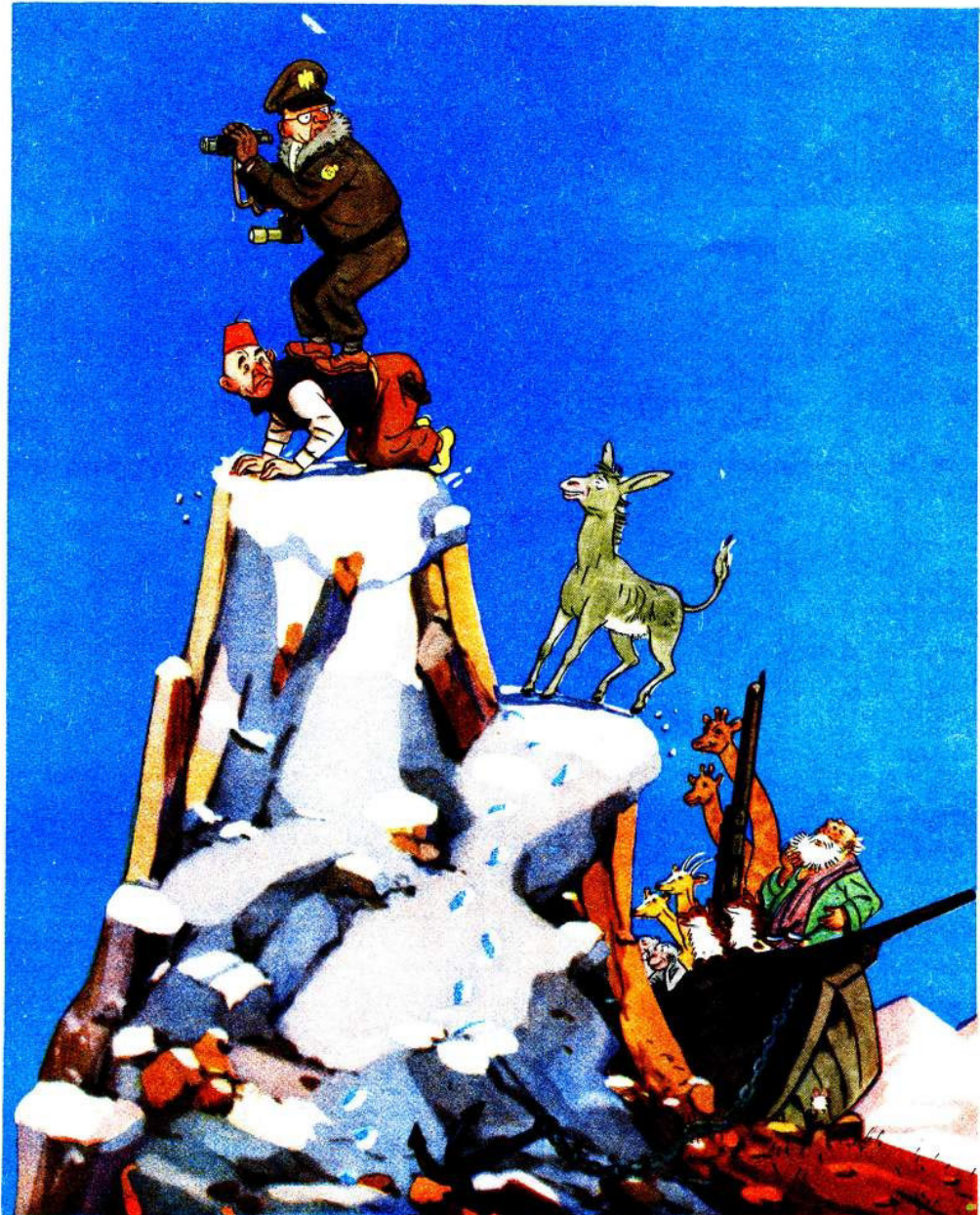

Так сталося чудо із чудес:
В один прекрасний день
Давно померлий Сміт воскрес,
Подав свій бюлетень!

З російської переклав
С. ОЛІЙНИК.

Інспектуючи турецьку армію, генерал Ріджуей піднявся на гору Арарат нібито для розшуків Ноевого ковчега і довго розглядав кордон Радянського Союзу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Осел. — Генерале, йдіть до нашого ковчега. У мене якраз немає пари...

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

ПЛОДИ ОСВІТИ

— Хто така Кюрі-Скловська?
— Це та, що винайшла радіо.
— За віщо переслідували Мартіна Лютера?
— За те, що він без концесії папи римського продавав індульгенції на вулицях.
— Хто такі Ромео і Джульєтта?

— Засновники Рима.
— А що таке Акрополь?
— Вовчиця, яка їх виховувала.
— Що таке гідраліка?
— Письмо старовинних єгиптян.
— Що означає слово «тригонометрія»?
— Вищий ступінь бігамії.
— А що таке епідемія?

— Форма поетичного мистецтва.
— Це не просто нісенітниця, а точні відповіді американських студентів на екзаменах у вищих учбових закладах США.
Ці відповіді наведено в книжці, що має назву: «Кишенькова книжка студента».
(Журнал «ШПИЛЬКИ».)

ЛОГІКА БРЕХУНІВ

Дуже оригінально підійшов до визначення розмірів безробіття в країні англійський журнал «Економіст».

«Якщо не брати до уваги, — пише він, — виняткових випадків, а також текстильну і легку промисловість, то кількість безробітних в Англії в цьому році лише на 102 тисячі чоловік вища, ніж була торік».

Підходячи з такою ж стрункою логікою до визначення політичної фізіології самого «Економіста», можна сказати, що це — найправдивіший журнал в Англії, якщо не брати до уваги того, що в ньому регулярно перебріхуються і перекручуються загальноновідомі факти.

ВАНДАЛИ ПИШАЮТЬСЯ

В американській газеті «Нью-Йорк Геральд Трібюн» недавно писалося: «Лос-Анжелос. За офіціальними даними, мільйони дітей, які дивляться телевізійні передачі в Лос-Анжелосі, за один тиждень побачили 852 тяжких злочини. Серед них 167 убивств — в програмі, спеціально призначеній для дітей».

Газета повідомила про це, як про високе досягнення техніки телебачення в Америці.

Досягнення й справді досить помітне. Використовуючи телебачення для популяризації злочинів, американські вандали дійсно піднялися вище Гітлера: «фюрер» насаджував людожерство трохи примітивнішими способами.

— Погано, Джім, ставляться до нас в Європі...

— А мені це відразу кинулося в очі.

ВАЖКІ ЗАПИТАННЯ

Американський інститут Джаллуп займається поширенням різноманітних анкет серед громадян Америки. Водній з анкет, між іншим, були такі запитання:

1. Хто такий Чан Кай-ші?
2. Хто такий Тіто?

Більше половини американців, яким було запропоновано ці запитання, не дали ніяких відповідей. Американська преса схильна розцінювати це, як вияв політичної безграмотності. І даремно... Опитувані не відповіли просто тому, що, очевидно, дуже погано розуміються на собаківництві.

АНКЕТА МІСТЕРА МОННЕ

Вступаючи на пост президента «Європейського об'єднання вугілля і сталі» — міжнародного картелю, організованого за правилами агресивного Атлантичного блоку, Монне заявив, що члени «вищої ради» уже не є громадяни тієї чи іншої окремої європейської країни: вони, так би мовити, не німці, не французи, не бельгійці, не голландці, не італійці, не люксембуржці, а «європейці». (3 газет).

- Хто Жан Монне?
 - Капіталіст.
 - Хто він за фахом?
 - Фінансист.
 - Національність?
 - Не бельгійць, Не італієць, не англієць, І не француз, не австріяк, Він — «європєць».— он де як!
 - А де ж вітчизна для Монне?
 - В американськїм портмоне!
- А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.**

Мал. БЕ-ША

Американці будують у Данії аеродроми та інші воєнні об'єкти.

— Геть звідси! Тут уже не датська, а солдатська територія.

Мал. С. САМУМА

Досі окремі сільськогосподарські вузи випускають спеціалістів без достатньої практичної підготовки.

— Цей зоотехнік ні бе, ні ме не розуміє.

АНУ СПРОБУЙ—ЩЕ ВКРАДЬ!..

Живе собі у Харкові добрий-предобрий чоловік — керуючий Харківським обласльбудтрестом Климачов.

А Климачову на радість, в свою чергу, живе та благоденствує у Києві ще добріший дядечко Радін Костянтин Степанович, що обіймає дуже відповідальну посаду — начальника Управління в справах сільського та колгоспного будівництва при Раді Міністрів УРСР.

Чи доводиться небожем Климачову начальник Красноградської філії Харківського обласльбудтресту Ворсуля, — невідомо, але те, що Климачов по-дяцьківському піклується про Ворсуля, — встановлено точно.

Чи доводиться небожем т. Радіну керуючий харківським трестом Климачов — теж точно не встановлено, але те, що Радін упадає біля Климачова, як біля рідного, — факт незаперечний.

Отож раз (а може й не раз!) заліз начальник Красноградської філії Ворсуля до державної каси і вкрав кругленьку суму — 15 тисяч карбованців.

За прикладом свого начальника полізи в державну касу й підлеглі Ворсуля: касир Репринцев вкрав 3.239 карбованців, бухгалтер Меренков — 1.500 крб., комірник Козлов — 889 карбованців.

Довідався про ці справи Ворсуля та його зграї керуючий трестом Климачов. Тридцять днів і тридцять ночей він роздумував, що робити з пустунами-бешкетниками, та й надумав: оголосив Ворсулю догану.

На цьому, може, й закінчилася б історія, та про неї випадково довідався Радін Костянтин Степанович.

Довідався і розгнівався вельми.
— Як? За такі справи догану? Та я їх! Та я їх!.. Рррозслідувати!

І призначив для розслідування дуже авторитетну комісію в складі свого заступника т. Саца, начальника технічного відділу т. Альпера та бухгалтера-ревізора т. Товстиги.

Виїхала комісія до Харкова, встановлений факт розкрадання грошей встановила, а за одним рипом і інші факти викрила, а саме:

Климачов покривав розкрадачів державних коштів.

Климачов розбазарював будівельні матеріали.

Климачов покривав бракоробів.

Климачов — окозамилювач.

І так далі і тому подібне.

Набила комісія встановленими фактами свої портфелі і привезла їх у Київ, прямо товаришу Радіну. — Будь ласка, мовляв, Костянтине Степановичу, наше діло виявити, а ваше — діяти...

Ще дужче розгнівався Костянтин Степанович, ознайомившись з фактами, і створив грізного наказу № 302, в якому оголосив Климачову... сувору догану, та ще й з попередженням. Он як! На страх всім злодіям та розкрадачам соціалістичної власності!

Попередження, додане до догани, очевидно, слід розуміти так: якщо Ворсуля ще раз вкраде 15.000 карбованців, а Климачов ще раз припустить окозамилювання, брак у роботі, розбазарювання будівельних матеріалів, то лише тоді Климачов та його поплічники зазнають заслуженого покарання.

Велемудрий наказ!

І Климачов посміхається, і Ворсуля аж світіння від радості, і в самого товариша Радіна добре серце тане, наче віск, від доброти.

Мих. ЗЕМЛЯК.

«ПРОТИПОКАЗАНО»

«...Повідомляємо, що Херсонська облінстрахкаса дійсно видала громадянину Куренкову В. Д. путівку в санаторій «Куяльник» (гінекологічний відділ). Цю путівку громадянин Куренков не може використати, оскільки вона йому протипоказана.

ТВО голови президії Українстрахкаспілки М. СУБОТІНА».

ДЯДЕЧКІВ «КАДР»

Мал. К. АГНІТА

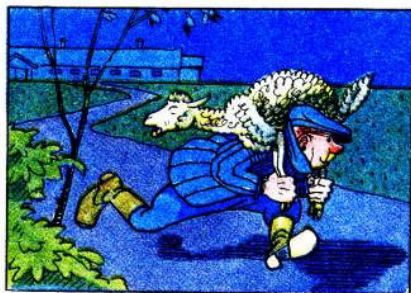
- Іду влаштовуватися на службу.
- У відділ кадрів?
- Ні, до дяді на іменини.

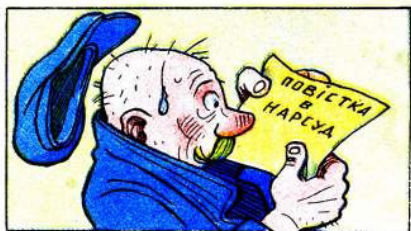
Редакція випустила нову, одинадцятую, серію карикатур на допомогу стінним газетам колгоспів, радгоспів та МТС. Нижче подаємо кілька малюнків з цієї серії.

Ледар. — Ех, на роботі виспався! Що ж я вночі буду робити?

Пішов по шерсть...

а zostавсь острижений.

Що курці сниться...

«ТАЛАНТ»

— Ти б, симулянт, до нас у драмгурток записався. Ніхто ж краще тебе не зіграє роль хворого.

— Держи його, він наш овес додому поніс!

ЗВІЛЬНЯТЬ ЧИ НЕ ЗВІЛЬНЯТЬ?

Сидимо ми оце в редакції та й сперечаємось. Дехто каже:

— Мабуть, звільнять!

А дехто махає рукою:

— Мабуть, не звільнять!

а) Чи звільнять колгоспні кури шкільні кімнати в селі Забродь, Великоберезнянської округи, Закарпатської області? Самі кури квокчуть, що не місце їм там, де і школа, і фельдшерсько-акушерський пункт. А от доводиться сидіти...

У курей гребні червоніють із сорому, а в окрузі ніхто не червоніє.

б) Чи звільнить шкільне приміщення в селі Лисичій Балці, Катеринопільського району на Київщині, голова правління колгоспу ім. Петровського т. Цісельський М. П.? Три роки вже, як він захопив школу... І сидить... Дуже кріпко сидить. Мабуть, не звільнить. Що йому до того, що діткам і вчителям доводиться на дві зміни працювати?.. Він собі сидить...

в) Шождо дільничного міліціонера в селі Монастириси, Гримайлівського району, Тернопільської області, т. Ліпського, що міцно закріпився в шкільній кімнаті, — то тут і гадати довго не доводиться: т. Ліпський шкільної кімнати не звільнить. Він же, як дільничний, сам повинен слідкувати, щоб не порушували радянських законів, — так що ж, по-вашому, Ліпський приїде до самого себе та й скаже:

— Товаришу Ліпський! Негайно звільнить кімнату, що ви її незаконно зайняли!

Такого не може бути.

Не звільнить!

ШИЛО ПІД НОСОМ

Запевняють, що його, тобто шило, в мішку не заховаш. Мовляв, обов'язково виткнеться.

— Нісенітниця! — можуть хором гукнути начальник будівельного управління № 2 тресту «Промбуд» (Сталіно) Лев Аркадійович Славін і його права рука — начальник допоміжних підприємств того ж управління Семен Маркович Пазовський. — У нас шила не витикаються!..

Отак гукнуть, та ще й багатозначно підморгнуть один одному.

А для багатозначного підморгування у них є всі підстави.

Торік, десь у квітні, прибув до управління вагон лісу. Ліс лишився не заприбуткованим — тобто здоровенне шило потрапило в мішок.

Минув рік — витикається шило, вилазить з мішка...

Не довго думали-гадали наші начальники: витягли шило на світ білий, оприбуткували його, потім негайно ж списали — і полегшало обом.

І державна кишеня полегшала на шість з половиною тисяч карбованців.

Ще більше шило виткнулося наприкінці минулого року: інвентаризація на 1 січня 1952 року було виявлено недостачу будівельних матеріалів на 338 тисяч карбованців.

І це шило начальники сюди-туди повернули, списали, — і згадуй, як звали ті матеріали!..

Трохи заважають цим шилокрутам бухгалтері. Особливо чесні бухгалтери.

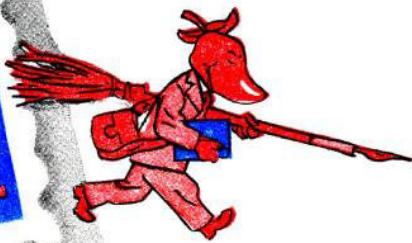
Але вони і їх «списують» направо й наліво. За рік уже трьох звільнили з роботи. А тепер і під четвертого почали підкопуватись...

Всіх шил, захованих у бездонних казнокрадських мішках Славіна та Пазовського, не перелічиш — дуже багато їх набралось.

Везе обом: їх і шило голить, можна сказати.

І це — під самісіньким носом у керівників комбінату «Сталіншахтобуд»!

В. ГАРТОВИЙ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

На будинку № 33 по вул. Воровського не дах, а жах. Коли надворі ой наступає та чорна хмара, на голови мешканців дощик, дощик капає дрібненько. Начальникові Сталінського райжитлоуправління т. Василенкові — ой, як набридла вже історія з ремонтом цього даху. Щоправда, він наказав був своєму заступникові Сироті відремонтувати дах, та над Сиротою, як видно, не капає...

І. СЕВАСТЬЯНОВ.

м. Київ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Три роки тому загальні збори с. Шабалинова вирішили асигнувати на ремонт медпункту 40 тисяч крб. Гроші передали виконкомові сільради. Одержавши гроші, виконком почав... засідати. За три роки на цих засіданнях і на сесіях сільради було ухвалено стільки постанов про терміновість ремонту медпункту, що ними можна було б обліпити весь медпункт від даху до фундаменту. А 40.000 крб., асигнованих на ремонт, голова виконкому сільради т. Мартинович приєднав до 1000 крб., асигнованих на невеличку прибудову до приміщення сільради, і воздвиг таку капітальну споруду, якої не воздвигав ще жоден голова сільради на Україні.

Та нас дивує не те, що т. Мартинович прикрасив Шабалинів новою капітальною спорудою. Дивно, що Коропський райвиконком (який теж, до речі, ухвалив не одну постанову про ремонт медпункту) ще й досі не воздав т. Мартиновичу по заслугах. Несправедливо це!

С. ГРИЦЕНКО,
голова артілі «Перемога».
Б. ПАПКА,
секретар парторганізації.

Чернігівська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ще минулого року Міністерство вугільної промисловості СРСР запропонувало комбінату «Сталінвугілля» збудувати баню в районному центрі Мар'їнка, де мешкають робітники шахт Трунівської групи. Комбінат доручив цю справу трестові. Заступник керуючого трестом по капітальному будівництву т. Димов довгий час зволікав початок робіт і, нарешті, вигадав: «В Мар'їнці нема вододжерел з достатнім дебітом води для постачання селищній бані».

Насправді ніхто з тресту не цікавився, чи є вода в Мар'їнці, чи немає. Звичайно, води у нас менше, ніж в обіцянках керівників тресту, але її цілком вистачило б для бані. Можна буде за одно побанити і деяких діячів, у яких занадто великий дебіт зневажливого ставлення до побутових потреб робітників.

В. СОКОЛОВ,
голова виконкому селищної Ради.

с. Мар'їнка,
Сталінської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Тепер уже в нас люди не кажуть, як колись: «А най би тебе шлях трафив!» Цей вираз місцеві жартуни трохи підновили, так би мовити, пристосували його до нашого рельєфу. Вони говорять так: «А най би тебе шлях трафив!» Цебто, щоб тобі довелося хоч раз проїхатися шляхом, який веде з Коломиї до Городенки.

На жаль, цей гіркий дотеп досі не дійшов до свідомості керівників Коломийського і Городенківського райшляхвідділів!

Станіславська область.

Ю. КАРПЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Пишу цього листа з твердим наміром зіпсувати настрої голові виконкому Вільшанської райради Федору Борисовичу Титаренкові.

Федір Борисович має у Вільшанці широке поле діяльності. По-перше, тваринництво. Скільки клопоту тільки з молокоздачею! Рік у рік доводить він: я — не я і корова не моя, а якщо й моя, то це віл, а не корова, а якщо й корова, то все одно молока не здаватиму, бо я — голова!

По-друге, городництво. І тут великі втрати. Кажуть, що Федір Борисович втратив почуття сорому й відповідальності, захопивши під власний город цілісінький гектар землі.

Як бачиш, Перче, у нашого голови поле діяльності занадто вже широке. Чи не варто звузити його трохи?

В. КУЗЬМЕНКО.

Одеська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Можемо тебе поінформувати про склад духового оркестру, з яким наш Будинок культури виходив на святкову демонстрацію.

На кларнеті грав т. Нирченко, на корнеті — т. Нирченко, на тубі — т. Нирченко, на фаготі — т. Нирченко і на барабані — т. Нирченко.

Така заміна цілого оркестру однією особою сталася тому, що т. Нирченко — директор Будинку культури. Музику він любить, але з великим недові'р'ям ставиться до музикантів. Щоб вони, бува, не зіпсували інструменти, він ще в 1950 році заховав їх у скриню і нікому відтоді не видає.

Є. ЛЯСКОВСЬКИЙ.

Ново-Шепелічі,
Київської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Населення села Лужки прозвало виконком своєї сільради — мандрівником. І не безпідставно.

Давно вже виконком Червоної райради (який міститься в селі Лужки) виселив виконком сільради з його власного будинку. З того часу виконкомові доводиться весь час мандрувати, шукаючи притулку.

Виконком переїжджає з місця на місце, а нам, жителям, кожного разу доводиться ходити по всьому селу, розшукуючи його. Доки знайдеш, — і день мине.

Не раз уже і не два зверталися керівники сільради до голови виконкому райради т. Вислого, але в того відповідь завжди одна: «Про мене, вселяйтеся хоч і в пожежний сарай».

Отож ми і хочемо запитати тебе, Перче, де нам краще всього розмістити пожежників з їхніми діжками й ломами. Чи не в кабінеті т. Вислого?

В. ЗАЛУЖАНСЬКИЙ.

Червоний район,
Сумської області.

П Е Р Е Ц Ь Д О П О М І Г

У № 13 журналу було вміщено фейлетон «Архангели від яловичини». Як повідомив прокурор Одеської області, працівників одеського ринку «Привоз» Михайлова, Глікіна та Мерінова знято з роботи, а рублина Маууровського засуджено до 5 років позбавлення волі.

У № 14 було надруковано листа про зловживання в артілі ім. Щорса, Н. Українського району на Кіровоградщині. Як сповістила редакцію прокуратура Ново-Українського району, бухгалтера артілі Петерса засуджено до 12 років, а комірника Кравченка А. Т. — до 8

років поправно-трудових таборів. Голову артілі Плахотнюка знято з роботи і притягнуто до партійної відповідальності.

До редакції надійшов сигнал про те, що голова правління Бориславської артілі «Червоний шлях» (Дрогобицька область) Роздуй безвідповідально ставився до виконання службових обов'язків, внаслідок чого артіль не виконувала виробничих планів. При перевірці факти підтвердилися. Бориславський міський партійний комітет Роздуйові догану, а облпромрада зняла його з роботи.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про аморальні вчинки директора Вугірської школи Троня. При перевірці факти підтвердилися. Броварський райком партії виключив Троня М. Д. з партії. Київський обласний відділ народної освіти усунув його з педагогічної роботи.

Колгоспники артілі «Прогрес» (Новгород-Сіверський район на Чернігівщині) повідомили редакцію про порушення Статуту в колгоспі. За повідомленням районної

прокуратури, касира колгоспу Коханенка засуджено до 8 років, а члена ривізіонної комісії Кочку — до 7 років позбавлення волі.

До ПЕРЦЯ надійшов матеріал про зловживання працівників комунгоспу Залізничного району м. Києва. Факти, зазначені в ньому, при перевірці підтвердилися. Розглянувши справу, народний суд 5-ї дільниці Жовтневого району м. Києва засудив Дурнева П. В. до 13 років, Сергеева Г. П. — до 11 років, Писарева Н. А. — до 10 років, Писарева Д. Г. — до 10 років поправно-трудових таборів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (248) (на українском языкє).

Підписано до друку 24.X. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04841.

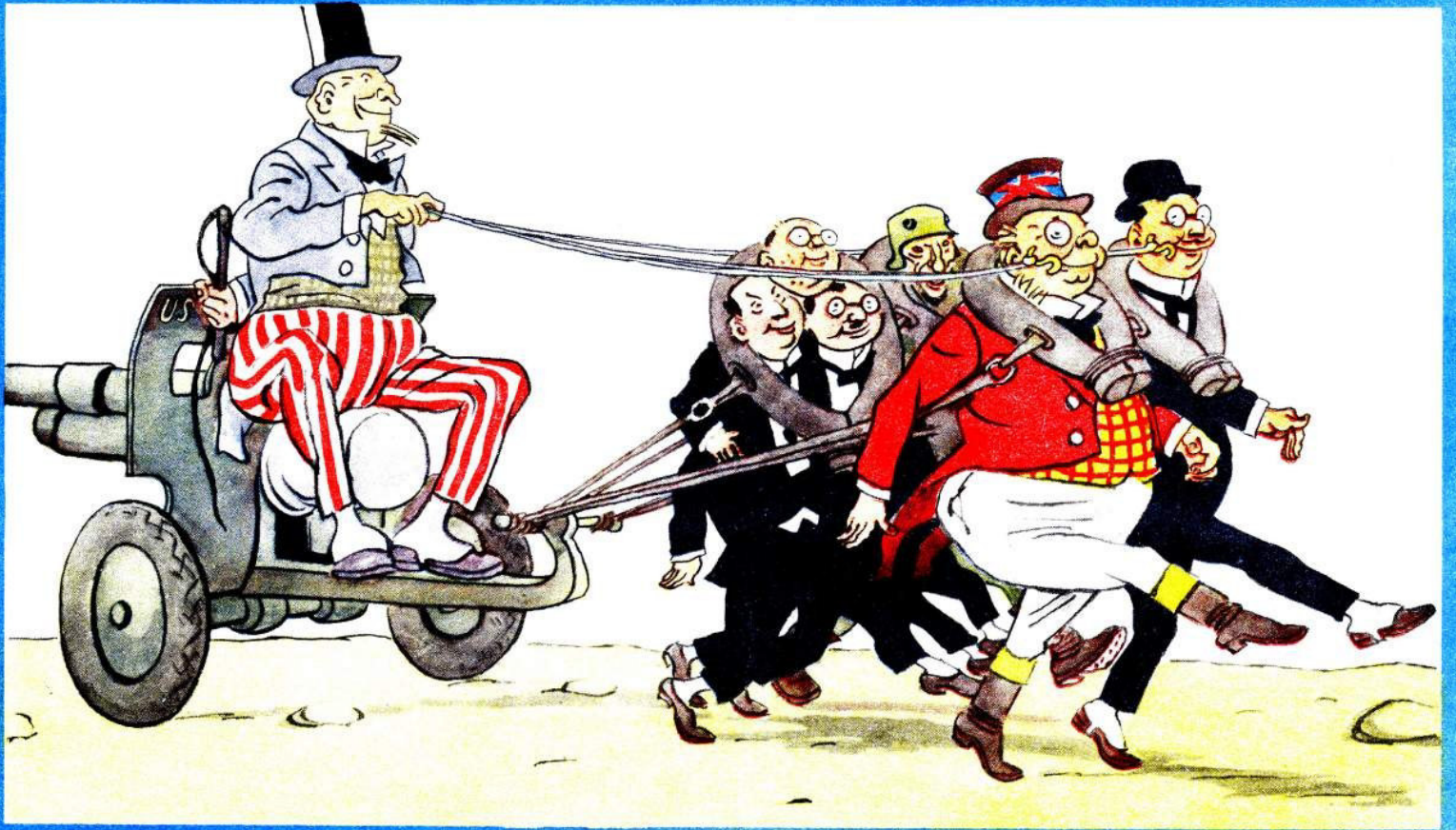
Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3514. Тираж 100.000 прим.

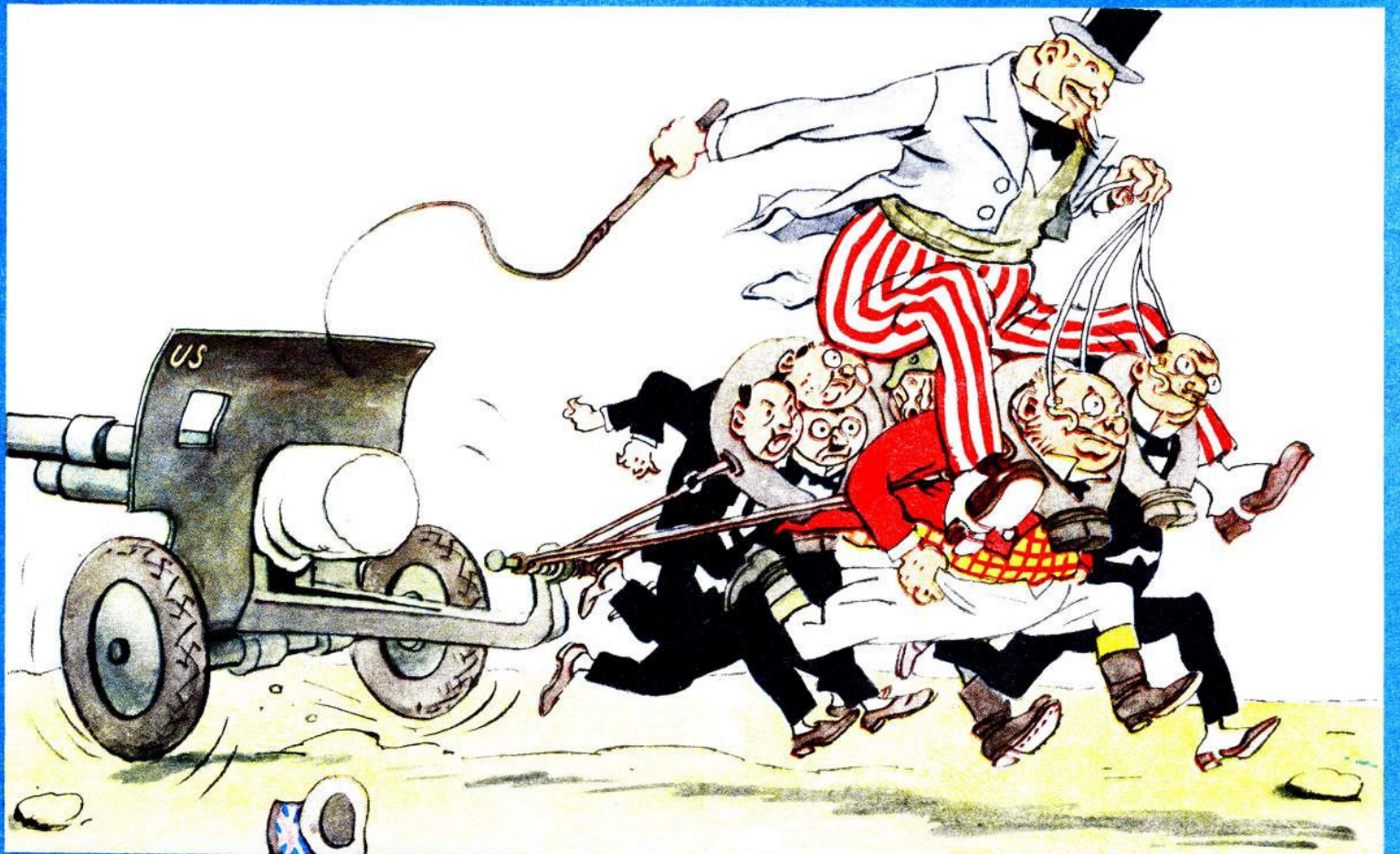
«Проводячи імперіалістичну політику щодо Англії, Франції та інших капіталістичних країн, Сполучені Штати Америки мають до того ж, м'яко висловлюючись, нескромність видавати себе за щирого друга цих країн. Хороший друг! Сів верхи на своїх молодших партнерів, грабує і заважає їм, хльоскає в хвіст і в гриву та ще примовляє: «подружимося», що у американських товстосумів означає — спершу ви мене повозите, потім я на вас поїжджу».

(З доповіді тов. Г. М. МАЛЕНКОВА на XIX з'їзді КПРС).

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Спершу ви мене повозите...

— ...потім я на вас поїжджу.